

Het verhaal van Job - deel 2: Job en zijn vrienden

In de vorige nieuwsbrief stonden we stil bij wat Job overkwam - je hoopt maar dat dit je nooit overkomt! Ook hoe hij worstelde met de houding en de vroom klinkende cliché-uitspraken van zijn vrienden. Het loont de moeite om de relatie tussen Job en zijn vrienden eens onder de loep te nemen...

De vrienden besluiten op pad te gaan om hun sympathie te betuigen, in de hoop dat ze troost kunnen brengen. Hun eerste reactie is heel intens: ze wenen luid, scheuren hun kleren en strooien stof op hun hoofd als teken van diepe rouw. En dan... Niets meer. Stilte...

Kan er altijd iets gezegd worden? Moét er altijd iets gezegd worden?

Bij navraag naar wat mensen ervaren als ondersteunend en bemoedigend, komen telkens weer dezelfde elementen naar voren:

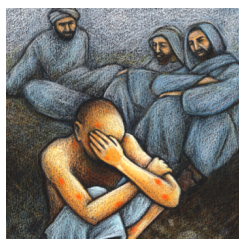
Er zijn: Soms gaan we mensen uit de weg omdat we niet weten wat te zeggen... Nochtans zijn woorden vaak overbodig. Er gewoon zijn voor elkaar, ook als je geen woorden hebt, is al een grote steun.

Een luisterend oor: luisteren naar woorden, naar klachten, maar ook naar de emoties achter de woorden.

Warmte bieden: betrokkenheid, een arm om de schouder.

Woorden kunnen zo leeg zijn, vroom klinken en toch zo hol zijn. Woorden kunnen pijn doen, ook al zijn ze goed bedoeld... "*Het is nog zo erg niet... anderen hebben ook tegenslagen*", "*de tijd heelt alle wonden, heb gewoon geduld, het zal wel weer goed komen*", "*God heeft er zeker zijn bedoeling mee*", "*God beproeft niemand boven zijn kracht*". Snel gezegd, goed bedoeld, en toch kan het een verstikkend discours zijn. Je kunt pijn immers niet wegedeneren...

Zo is het bij die vrienden in eerste instantie niet. Ze tonen zich ware vrienden, Innerlijk verscheurd door Jobs ellende. Stilte, zeven dagen en zeven nachten.

Stil zijn lukt soms nog wel... Maar hoe zit het met 'luisteren'? Echt luisteren, ook naar dingen die we liever niet zouden horen, die we misschien zelfs schokkend vinden?

Vrienden... ja, maar voor wie en voor hoelang?

Zeven dagen en zeven nachten. Empathie. Althans zolang Job zijn ellende gelaten ondergaat. Zodra hij echter zijn mond opent om te klagen, om zijn opstandigheid uit te schreeuwen in een confrontatie met de God in wie hij altijd heeft geloofd, gaan de poppen aan het dansen. "*Job, een gelovige spreekt zo niet. Dat het moeilijk is, ja dat zal wel, maar je hebt toch je geloof? Een traan mag, maar er zijn wel grenzen. Verman je, zorg dat je volgende week weer normaal kunt presteren Dat een ongelovige de moed verliest, tot daar toe, maar een gelovige...*" En dan worden alle registers opengetrokken: "*Denk je echt dat dit je overkomt omwille van je vroomheid? Je weet toch dat je levenswandel slecht is, dat je zonden ontelbaar zijn?*" 22.4,5 "*Uiteindelijk krijgt iedereen wat hij verdient, hang dus niet de onschuldige uit! En trouwens, hoe durf je God ter verantwoording te roepen!*" Wie zoet is krijgt lekkes, wie stout is de roe...

De vrienden staan voor de traditionele godsdienst, met pasklare zwart-wit antwoorden, en met het beeld van een God die aan alle touwtjes trekt, en beloont of straft naargelang iemands

trouw of ontrouw... Ook Job geloofde dit aanvankelijk: *"Zouden we het goede van God aannemen en het kwade niet?"*

Ook nu lijkt Job in te binden: *"Weeg mijn verdriet en mijn boosheid, leg mijn lijden erbij in de weegschaal: zwaarder is het dan het zand van de zee. Daarom waren mijn woorden zo onbezonnen."* (6.1-3). Ik kan niet helder meer denken en daarom zeg ik domme dingen. Maar dat kun je me toch niet kwalijk nemen...

Leren om mensen niet te oordelen, om ze niet te pakken uitsluitend op hun woorden of houdingen, ook al vind je die woorden misschien fout. Er moet toch plaats zijn voor wat begrip, wat mildheid, wat minzame tegemoetkoming. Houd rekening met gevoelens en emoties die achter woorden en houdingen steken!

Ware vriendschap?

Vrienden, ware vrienden? Uiteindelijk nemen hun denkschema's de bovenhand op medeleven en menselijkheid. Hun menselijkheid wordt verduisterd door hun godsdienstig denken: **15.2-6** *"Job, je breekt de godsvrucht af, je hebt geen eerbied voor God."* Ze denken vooral God te moeten verdedigen, maar zonder het te beseffen worden Elifaz en zijn kompanen "satans", tegenstanders...

Job van zijn kant beseft heel goed wat er aan de hand is: *"Willen jullie God met leugens dienen? Willen jullie partij kiezen, optreden als pleitbezorgers voor God?"* (13.7,8) De vrienden dachten meer aan Gods eer dan aan medelijden.

De geschiedenis en de hedendaagse actualiteit tonen waartoe dit kan leiden, wanneer mensen denken dat ze ten koste van alles Gods eer moeten verdedigen. Voor hoeveel extra lijden heeft dit niet gezorgd, op grote en kleine schaal! Hoeveel onbegrip en zelfs geweld.

Voor ons: Laat je vriend-zijn, je menslievendheid nooit verwateren onder invloed van welke ideologie dan ook! Laat je godsdienstige overtuiging nooit je welwillendheid smoren.

Uiteindelijk komt het zo ver dat Job, en dat is dramatisch, nog meer lijkt af te zien onder de houding en de beschuldigingen van zijn vrienden dan van alles wat hem overkomen was. Geleidelijk aan in het boek wordt onze blik afgewend van

de vreselijke gebeurtenissen die plaatsvonden, om toe te spitsen op de relaties...

In plaats van steun en begrip, wordt soms een extra zware morele last opgedrongen, die geen ruimte laat voor een normaal verwerkingsproces.

In hoofdstuk 6:14-17 gebruikt Job een sterk beeld om aan te geven hoe groot zijn nood aan vriendschap is. Vriendschap is even nodig als water voor iemand die dorst heeft! Ik heb échte vrienden nodig, die me niet in de steek laten als het er op aankomt; geen vrienden die lijken op een bergstroompje dat opdroogt in de zomer, wanneer water echt nodig is!

→ Volgende keer eindigen we Jobs verhaal met gedachten over zijn relatie met God.

Is de mens een
soort Jan Klaassen?
Trekt God aan alle
touwjes van zijn leven?

Vriendschap,
even nodig als
water voor wie
dorst heeft!

* "Een vriend heeft te allen tijde lief, een broeder wordt voor de nood geboren". - Spr 17:17
* "Door vriendschap wordt vreugde verdubbeld en verdriet gedeeld."
* "Een vriend is iemand die het lied van je hart kent en het opnieuw kan zingen als jij het vergeten bent!"

Agenda

Komende sabbat, 30 mei, komt Jeroen preken.

Op sabbat 6 juni preekt Jozef De Winter.

Donderdagavond 28 mei om 18.30 u: [babbelzoom](#) ...

Donderdagavond 4 juni: bijbelavond via [ZOOM](#) om 19.30 u.

Vrijdag 5 juni om 11.45 u heeft in het crematorium van Ukkel de plechtige uitvaart plaats van Rita Hamel. Vorige woensdag is ze sereen ingeslapen. We wensen de familie veel sterkte.